

mo na majitele nemovitosti, nebo jako vylučovací žaloba v řízení úpadkovém na správce konkursní podstaty. Nejvyšší soud v rozhodnutí sb. čís. 11200 osvojil si tento právní názor a zejména zdůraznil, že, opomenuta-li knihovní poznámka podle § 297 a) obč. zák., platí stroje za příslušenství nejen ve prospěch hypotekárních věřitelů, nýbrž vůbec v poměru k třetím osobám, i v poměru ke konkursním věřitelům, třebaže by nebyli oddělnými věřiteli (§ 51 konk. ř.). Veřejná víra, o kterou tu jde, má chrániti nejen reální úvěr, nýbrž vůbec bezpečnost obchodu a tuto veřejnou víru ve vlastnost příslušenství, jak je zevně patrna, lze vyloučiti jen poznámkou ve veřejné knize. Dovolací soud nemá příčiny odchýliti se od těchto zásad, zastávaných převážně i v literatuře (srov. Ehrenzweig 1923 str. 40—42, zejména pod čís. 5, Klang 1932 str. 1176 ad § 297 a) obč. zák.). Jest tedy pro rozhodnutí tohoto sporu důležité, zjistiti, zda a které stroje a jak byly spojeny s tovární budovou, by mohlo býti posouzeno, zda se staly jejím příslušenstvím.

Čís. 12107.

Sirotčí pokladny jsou zvláštním účelovým jměním, jež jest podmínkem práv a závazků. Správou jejich jsou pověřeny poručenské soudy, jež je d i n ě rozhodují o zápůjčce (o jejich podmínkách). Ani uchazečům o zápůjčky ani dlužníkům nepřisluší proti těmto rozhodnutím poručenských soudů právo ke stížnosti pořadem soudních stolic.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1932, R I 931/32.)

Na nemovitostech manželů H-ových, vložky čís. 70 a čís. 407, vázlo zástavní právo za pohledávku hromadné sirotčí pokladny okresního soudu v T. Manželé H-ovi prodali některé pozemky ze vložky čís. 70 a žádali na okresním soudě v T., by pozemky ty z hypoteky propustil, což tento soud zamítl s o d ů v o d n ě n í m, že by pohledávka sirotčí pokladny pozbyla sirotčí jistoty. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu manželů H-ových. D ů v o d y: Jde o smlouvu o zápůjčku ze sirotčí pokladny, k níž došlo vzájemnou dohodou, a o smluvní zástavní právo za poskytnutou zápůjčku, které lze opětně změnit jen vzájemnou dohodou. Tím však stěžovatelům nevzešel právní nárok proti druhé straně na propuštění z hypoteky pozemků do zástavy daných, neboť není pro názor ten zákonného ustanovení a, an okresní soud v T. jako soud spravující sirotčí pokladnu návrh na propuštění pozemků z hypoteky zamítl, nelze ho na stížnost ke změně zamítacího usnesení pro nedostatek zákonných předpokladů pro podobný závazek nutiti, tím méně ke stížnosti jeho rozhodnutí změnit.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Hromadné sirotčí pokladny zřízené podle císařského nařízení ze dne 9. listopadu 1858 čís. 205 ř. zák. a instrukce ministerstev vnitra, spravedlnosti a financí ze dne 24. června 1859 čís. 123 ř. zák. jsou zvláštním účelovým jměním, jež jest podmínkem práv a závazků, tedy

právníckými osobami (judikát vídeňského nejvyššího soudu čís. 165). Správou jejich pověřeny jsou podle ustanovení § 1 císařského nařízení ze dne 9. listopadu 1858 čís. 205 ř. zák. a § 1 návodu o nakládání s hromadným sirotčím jměním vydaného k ministerskému nařízení ze dne 24. června 1859 čís. 123 ř. zák. a podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 5. ledna 1866 čís. 51 poručenské soudy. Podle § 26 citovaného návodu rozhodují o úročném uložení hotovostí hromadné sirotčí pokladny poručenské soudy podle zákonných ustanovení pro to platných. Žadatelé o zápůjčky mají se na ně přímo obrátiti (§ 28 téhož návodu). Poručenské soudy jako orgány vedoucí správu hromadných sirotčích pokladen ručí za rychlé a zákonným ustanovením vyhovující úročné uložení hotovostí do nich plynoucích a jsou povinny nahraditi zaviněnou škodu. Z těchto předpisů vyplývá, že o zápůjčce a tedy i o jejich podmínkách, zvláště i ve příčině jejího zajištění hypotekárního, rozhodují jen poručenské soudy a že uchazečům o zápůjčky i dlužníkům proti rozhodnutím poručenských soudů právo ke stížnosti pořadem soudních stolic nepřisluší. Stížnosti takové proto mají býti rekursním soudem odmítnuty; to rekursní soud, jakž z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, vskutku učinil, třebaže pochybil ve formě výroku, vyřknuv, že stížnosti nevyhovuje.

Čís. 12108.

Má-li dlužník kromě nynějšího služebního platu ještě roční důchod nezabavitelný podle § 46 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., jest tento roční důchod čítati do existenčního minima, jež musí povinnému podle § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., zůstatí za všech okolností volným.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1932, R I 934/32.)

K vydobytí vykonatelné pohledávky 1.400 Kč povolil s o u d p r v é s t o l i c e exekuci zabavením důchodů, jež prý má dlužník jako hajný u zaměstnavatele, Emila K-a, záležejících jednak z naturalií, jednak z hotových peněz ročně 3000 Kč, a příkázáním zabavených důchodů k vybrání až do výše vykonatelného pohledávání. R e k u r s n í s o u d změnil napadené usnesení v ten způsob, že se zabavení a příkázání k vybrání důchodů, které má povinná strana jako hajný zaměstnavatele Emila K-a, vztahuje jen na jednu třetinu těchto důchodů a že povinné straně přes zabavení musí zůstatí z úhrnu těchto platů volným roční příjem 6000 Kč. D ů v o d y: Rekurs jest opodstatněn, neboť soud první stolice, povoliv exekuci v plném rozsahu, neposoudil věc s právní stránky správně. Podle ustanovení zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. a zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n. jsou vyňaty ze služebních platů osob zaměstnaných ve službách veřejných i soukromých jakéhokoliv druhu pro pohledávky nemající výsady, dvě třetiny těchto platů s tím dalším obmezením, že straně povinné musí z úhrnu platů těch zůstatí volným roční příjem 6000 Kč. Zákon nerozpoznává, zda povinná strana má snad ještě jiný příjem, na př. výslužné